

Liliane DE BOEVER

Weduwe Jan Hoet

Naast iedere sterke man staat een sterke vrouw. Liliane DE BOEVER vergezelde haar man Jan HOET graag naar musea, maar bleef op de achtergrond. Aangespoord door pastoor Michel DE BEER, die zijn uitvaart zo innemend verzorgde, praat ze over haar huwelijk met de 'kunstpaus', 'geniale chaoot', 'dorpsdokter van de schoonheid'.

'Hij altijd op stap, ik altijd op post, zijn veilige haven'

Lieve WOUTERS

Het kan niet vanzelfsprekend zijn geweest om het leven te delen met een „man die constant in overdrive was”, zoals kunstenaar Michaël BORREMANS het bij de uitvaart op 5 maart verwoordde. Liliane DE BOEVER zag zich graag als zijn veilige haven. „Hij was altijd op stap. Ik altijd op post. Maar tussen dat op stap zijn toen en die afwezigheid nu gaapt zo'n verschil. Ik kan het nog altijd niet vatten. Tot aan het einde dacht ik dat hij erdoor zou komen.”

–Jullie lijken wel tegenpolen. Hoe leerde u Jan Hoet kennen?

We woonden in dezelfde straat in Gent. Aanvankelijk kende ik enkel zijn jongere broers. Jan was drie jaar ouder dan ik. Hij was toen twintig en verwoed aan het schilderen. Geregeld stapte hij de straat af met een schilderij onder de arm, om te vragen wat ik ervan vond.

–Leerde Jan Hoet u naar kunst kijken of kreeg u dat van thuis al mee?

Hebben we dat niet allemaal van Jan geleerd? En hij van zijn vader, die een verzamelaar was. Grote kunstenaars kwamen daar over de vloer. De Hoets vormden een heel plezante familie, waar ik graag kwam, ook omdat het er bij ons thuis minder gezellig toeging. Bij Jans familie vond ik al gauw een tweede thuis.

–Jullie waren meer dan vijftig jaar getrouwd. Hoe kijkt u daarop terug?

Zelf werkte ik zes jaar als kleuterleidster. Daarna bleef ik thuis voor de drie kinderen. Ik ben veeleer een huiselijk type en had daar dan ook geen moeite mee. Jan had zo de handen vrij om zijn projecten waar te maken. Zoals de Westhoek Academie in Koksijde, waar hij in de jaren 1970 met zijn vriend Walter Vilain in het weekend les gaf in plastische kunsten. Heel drukke tijden.

Tijdens zijn periode in Kassel en in Herford kwam hij als het ware slechts thuis om van koffers te wisselen. Was Jan wel thuis, dan was hij meestal wel bezig met een of ander plan. Nooit heeft hij zich ook maar een minuut verveeld. De kinderen vergezelden hem vaak bij het werk in een of ander museum. Toch kon hij in zijn gezin ook snel de nodige rust vinden. Hij keek graag tv: naar het nieuws of de sport.

Liliane De Boever: „Jan had me nog zo beloofd zijn papieren en boeken zelf te archiveren.” © Kristof Ghyselinck

–Hij kon hevig tekeergaan tegen mensen die hedendaagse kunst niet konden waarderen. Nam hij die spanningen mee naar huis?

Ook thuis werd er geregeld heftig gediscussieerd. Jan was een verkondiger, een leraar in hart en nieren. Makkelijk was het niet altijd, ik ben ook geen heilige, hè. Maar zou ik het achteraf gezien anders hebben gewild? Ik weet zeker van niet.

„Ook op vakantie hield hij niet op iedereen te wijzen op schoonheid”

Het meest trots ben ik op zijn gedrevenheid. Jan kon veel mensen raken en zin geven in kunst. Op vakantie hield hij niet op ons te wijzen op schoonheid. „Kijk nu toch eens allemaal naar die lucht!”, zei hij dan. En dan moest je kijken. Zijn aandacht was altijd gericht op de hele wereld, op iedereen.

Om zijn projecten te realiseren, moest hij vaak strijden met stadsbesturen of

andere instellingen. Altijd maar strijden. En overwinnen. Toen we vorig jaar samen naar Herford trokken (waar Hoet van 2003 tot 2008 artistiek leider van het MARTa was, n.d.r.), werd hij er met open armen ontvangen. Gisteren waren hier nog mensen uit Geel met het rouwregister. Uit de vele steunbetuigingen blijkt wel hoe geliefd hij was. Jan was overigens heel blij dat hij dat project in Geel nog heeft kunnen realiseren (EXPO Middle Gate Geel '13, een tentoonstelling van 'gewone' kunstenaars en werk van mensen met psychische problemen, n.d.r.). In zijn jeugd had hij er nog gewoon. Zijn vader werkte er als arts en nam zelf drie patiënten op in huis, van wie er later een mee naar Gent verhuisde.

–Dat hij graag gezien was, bleek ook wel bij de uitvaart. Ook de pastoor toonde een grote betrokkenheid. Welke band hebben jullie met de parochie?

Jan was geen grote kerkganger, maar hij volgde geloofszaken op de voet en las geregeld in zijn Bijbel. Hij zat mee in het bestuur van de plaatselijke Culturele Kring.

Vorig jaar gaf hij nog een voordracht in de parochiekring. Die zat stampvol. Zelf ga ik naar de bijeenkomsten van een vrouwenvereniging en zing ik in het kerkkoor. Zo kom ik wekelijks bij de pastoor over de vloer. Ja, pastoor De Beer kent ons goed. Hij wist dat Jan hield van feestvieren met veel mensen en sprak iedereen heel uitnodigend toe tijdens de plechtigheid.

–Zijn gezondheid kwakkelde al enkele jaren, maar toch kwam het afscheid voor velen onverwacht. Ook voor u?

Tot op het laatst zei ik: „Jan, we moeten vechten.” Toen zei hij: „Het is teveel.” Dat was een schok. Zo iets had hij nog nooit gezegd. Toch dacht ik nog dat hij erdoor zou komen. Hij wilde zo graag nog twee jaar leven, voor de tentoonstelling MuZee in Oostende en voor zijn kleinkinderen. En hij had beloofd me niet achter te laten met al zijn papieren en boeken die nog gearcheveerd moesten worden. Wat me troost, is dat alles gegaan is zoals hij het wenste. Vlak bij zijn begraafplaats op Campo Santo staat een bankje waar het goed toeven is.